

Omoljčani odlično igraju hokej na ledu

Jedno od najomiljenijih mesta za zimske, tačnije ledene sportove jeste Ponjavica. I to onaj deo nadomak Omoljice. Tu se već decenijama događaju prave fešte na sličugama.

Jure za pakom više od pola veka

Najčešće vikendom tamo se okupi staro i mlado da punim plućima, uz muziku s razglasa, u nesvakidašnje dobroj atmosferi uživa u svakom trenu. I pokretu...

Neki se klizaju, drugi se sankaju (uz malu pomoć starijih), treći šetaju udišući bitno „osvežen” vazduh... A ima i onih koji dođu samo kako bi uživali u egzibicijama majstora palice i paka.

Da, dobro ste pročitali – na Ponjavici se igra hokej, i to na momente dostojan pravih NHL profesionalaca.

Nije preterano reći da se ova neobična tradicija prenosi s kolena na koleno, jer već nekoliko generacija zaljubljenika u najbrži kolektivni sport na svetu, od početka šezdesetih godina, ovde ukršta palice.

Nekada su to bili improvizovani štapovi, a klizaljke su „sklepavane” od žice i dasaka. Međutim, s vremenom je jurcanje za pločicom dobijalo sve ozbiljniji karakter, pa danas svi omoljički hokejaši imaju gotovo ful opremu. Prve sličuge stigle su 1995. godine, potom i palice i druga oprema, a napravljeni su i golići, koji su, doduše, nešto niži, da ne bi došlo do povređivanja zato što nedostaju kacige i još ponešto.

Ipak, ovim entuzijastima ne manjka elana da uredno obeleže teren i okruže ga snegom ne bi li što više nalikovao pravoj hokejaškoj areni. Kao i da pločicu ne bi morali da jure unedogled...

Sada stasava već treća generacija hokejaša. Čim se uhvati prva ledena kora,

kreću pozivi. I nebitno je da li igra ulica protiv ulice ili ko se već zatekne; ekipe su uglavnom ravnopravne, borba na ledu se rasplamsa dotle da ne izostaju ni žustriji startovi, a bude čak i povreda. Ali takav je to sport – muški, ali u pozitivnom smislu te reči, jer ga s druge strane krasi fer-plej, rekreacija na otvorenom i nadasve dobra zabava.

Bilo i pucanja i upadanja...

Glavni omoljički propagatori hokeja iiskusni igrači na Ponjavici jesu momci u najboljim godinama (čitajte – u ranim četrdesetim): Vlada Ristić, Ljuba Gvozdrenović, Dragan Babić, Žarko Gligorić... Ovaj poslednji, kako kaže, igra hokej preko trideset pet godina, to jest od svoje pete. Igrao ga je i njegov otac, a sada to radi i sin Marko (12), koji kliza već šest godina. Ne propuštaju nijednu priliku da dođu na led, pa kada ovde nema uslova, skoknu i do hale „Pionir”.

Boris Stojčić (42) navodi da se nekad igra toliko borbeno – kako i dolikuje pravom hokeju – da su neizbežni bolni padovi, pa i nimalo naivne povrede. Bilo je čak i pucanja leda usred meča! I on sam je upadao, a pre nekoliko nedelja to se dogodilo i Draganu Babiću. Na sreću, voda je plitka, do kolena, pa je brzo izašao i bez oklevanja nastavio utakmicu.

Od mlađih je tu Branko Ristić, čiji je otac sa svojih sedamdeset godina jedan od najstarijih aktivnih igrača i začetnika klizanja na Ponjavici „pradavne” 1960. godine.

Najtalentovaniji je, sigurno, petnaestogodišnjak Branko Ljuboja, koji rekreativno trenira hokej u beogradskom klubu „Drvene nogice”. Kada je došao na prvi trening, svi su bili fascinirani njegovim umećem stečenim na Ponjavici.

Branko je na „svoj” led doveo i drugaricu iz Pančeva – Katarinu Knežević (22). Ova studentkinja mašinstva, koja „uzgred” trenira i mačevanje, prosto obožava hokej (i njen otac ga je igrao). Ovamo redovno dolazi dve godine, a u međuvremenu kliza kod „tri šerpe” ili na Peskani. Katarina se dobro snalazi u ovoj muškoj igri, ali priznaje da su momci prema njoj ipak malo obazriviji. Naravno, to ne znači da će propustiti priliku da im, kad god može, zabije gol.

Tako je bilo i ovog puta, jer nakon što je Vlada Ristić postigao pogodak za protivničku ekipu, a Ljuboja izjednačio, upravo je jedina dama preokrenula rezultat.

Dok se na terenu, u ravnopravnom duelu, odvijao pravi fajt, ali po svim fer-plej kodeksima, okolo je publika glasno reagovala na Vladine, Babićeve, Borisove, Ljubojine, Žarkove i Katarinine poteze; nasmejana deca su se klizala i sankala oko terena, a s razglasa je odzvanjalo: „Igra rokenrol cela Jugoslavija...” Izgledalo je baš kao da smo se vratili u neka davno zaboravljena idilična vremena.

J. Filipović